

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366712688/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Nu vel, saa svarer det Eene jo til det Andet, eller synes denne Reise Dem ikke eventyrlig nok?»

»Jo, tilvisse, jeg har Intet at beklage mig over; jeg mærker nok, at alle Mennesker ere gale nuomstunder, og jeg selv maaskee med. Jeg har altid før klaget over, at der var formegen Forstand i Verden, og at det var Poesiens Død; nu har jeg da endelig faaet det, som jeg vilde, og dersom der nu ikke bliver en ordentlig Dægter af mig, skulde jeg skee en Ulykke.»

Efterat Arnold havde kjørt Nat og Dag uden Ophør, holdt Vognen endelig stille, og han saae sig nu henført til en øde vild Egn, rundt omgivet af Taager og nøgne Klipper. Inderst mellem Klipperne ragede et gothisk Fangetaarn i Veiret, som paa alle Sider var omgivet af en steil Klippemuur og dybe uoverstigelige Grave. Skal jeg her indmures paa Livstid? – tænkte Arnold og en Gysen gennemisnede ham; men han taug og adlød Nødvendigheden.

Man førte ham over en Vindebro og gennem tre store Jernporte. Da den sidste Port smeldede i Laas efter ham, blev et Skud løsnet paa den anden Side af Porten og han hørte noget efter Vognen tulle bort. Han saae sig nu eene i en snever mørk Forgaard, ligeover for det skumle Fangetaarn, hvorfra en gammel graaskjægget Mand kom ham langsomt imøde, med en Lygte i den ene Haand og en spændt Pistol i den anden.

»Skal du ogsaa den Vei« – spurgte Gubben og hævede den bevæbnede Arm; men dreiede tillige Lygten saaledes, at Skinnet faldt paa Arnolds Ansigt; idetsamme tabte han Pistolen, som gik af i Faldet, og Gubben laae nu paa sine Knæe uden at mæle et Ord og bævede for Arnold, som for et Spøgelse.

»Hvad skal nu det betyde? – spurgte Arnold – hvad holder du mig for? Gamle!»

»Ak, eders høisalge Høihed – svarede Gubben – jeg holder Eder for hvad I virkelig er, eller idetmindste har været. – Hav Barmhjerlighed med mig, og drej nu ikke Halsen om paa mig; jeg var jo nødt til at slaae Jer ihjel, Prindsessen befalte det jo.»

»Har Du nogensinde slaacet mig ihjel?« – spurgte Arnold og lød.

»Ja desværre, det veed eders høisalge Høihed bedst selv, og dengang lød I mig ikke ud; – hvormed kan jeg nu tjene eders Høisalighed?» –

»Spar Titulaturen – sagde Arnold – har du virkelig engang slaacet

mig ihjel, som du jo bedst maa vide selv, saa er jeg jo død nu og har ingen Complimenter behov; men hvorfor vilde du da skyde mig før? kunde det ikke være nok, at du havde taget Livet af mig een-gang? – Dog sig mig nu een Ting, Gamle! – reis dig kun og vær ved frit Mod! – hvad er det for en Daarekiste, man her har sperret mig ind i? thi at Du er gal, kan jeg da nok høre, og jeg har en hemmelig Mistanke om, at jeg selv nok ikke er saa ganske vel forvaret.»

«Gud give, her var en Daarekiste, Herre! – svarede Gubben – her er det, der er værre: her er jo en blodig Morderhule, som I nok veed selv.»

«Slaaer man ikke Folk bedre ihjel her, end man hidindtil har gjort ved mig, saa er Morderhulen vel ikke saa blodig endda; men enten jeg nu er død eller levende, Gamle, saa trænger jeg til Noget at leve af, og dernæst til et godt Natteleie; skaf mig nu det først, saa kan vi siden tales ved, om vi ere døde eller levende, kloge eller gale.»

«Jeg kommer mig igjen – svarede Gubben – eders Høihed er dog ikke saa død endda, som jeg havde troet; thi ellers forlangte I vel ikke Mad og Drikke. Det har dog vel altsaa kun været en forlæxet Drøm, at jeg stak Jer ihjel her for fem Aar siden med min Brødkniv»...

«Tie stille med Drømme – afbrød Arnold ham – jeg har Ulykke nok med mine egne, og hvo veed, om jeg ikke nu atter ligger hjemme i min Seng og drømmer?»

Under denne besynderlige Samtale fulgte Arnold med Gubben ind i Taarnet, som havde mere Lighed med en Hule for vilde Dyr, end med en menneskelig Bolig. Da han havde faaet Noget at styrke sig paa, medens den gamle Fangefoged bestandig betragtede ham med et mistænkeligt Blik, forlangte han at komme til Hvile. Den Gamle tog Lampen fra Bordet og bad ham følge sig. Hvergang Arnold tog et langt Skridt, saae den Gamle sig urolig tilbage, som vidste han endnu ikke Andet, end det var en Aand, der gik bag efter ham, gennem de lange dunkle Taarn gange; undertiden stod han ogsaa stille og sagde med truende Stemme: «kom mig ikke for nær, eders Høi-hed! jeg har min Brødkniv endnu.»

Endelig kom de til en stor hvælvet Sal, med stærke Jerngitter for Vinduerne. Der stod et Bord med Skrivertøj, en gammel forgyldt Stol uden Ryg, og en Seng med røde Damaskes Gardiner, Alt saaledes henstillet, som om et Menneske nylig var gaaet derfra; men det